

БРАТЯ ГРИМ

КОТКА И МИШКА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Котката се запознала с една мишка и започнала да я увещава дълго, че изпитва към нея любов и приятелство. Накрая мишката се съгласила да живеят двете заедно и да си поделят домакинството.

— Чуй, мишленце — рекла веднъж котката, — зимата скоро ще дойде и ние трябва да се запасим, иначе ще умрем от глад. А и ти не бива да ходиш далеч от къщи, за да не попаднеш в нечий капан.

Речено-сторено. Купили си те едно гърненце с масълце, пълно догоре, та чак с връх. Но не знаели къде да го скрият. След дълго умуване котката рекла:

— Най-добре ще направим да го скрием в черквата. Никой не ще посмее да ни го вземе оттам. Ще го мушнем под олтара и няма да го пипаме, докато не му дойде времето.

Така гърненцето било скрито на сигурно място, но не минало много време и на котката ѝ се дощяло да си похапне от масълцето, затова рекла на мишката:

— Знаеш ли, мишленце, какво се случи? Моята леля Маца си роди момченце — бяло на кафяви петънца. Канена съм да му стана кръстница. Днес отивам на тържеството, а пък ти си остани вкъщи и се погрижи сама за домакинството.

— Добре — отвърнала мишката, — иди, щом те канят. И аз не бих отказала да похапна нещо вкусно, но нали все някой трябва да остане да пази къщата.

Ала всичко това било измислено и нагласено от котката. Тя нямала никаква леля и никой не я бил канил за кръстница.

Завтекла се хитрушата право към черквата, промъкнала се до гърненцето, започнала да ближе по малко от масълцето и изблизала цялата вкусна коричка с връхчето. После се разходила по покривите на града, излегнала се на слънце и облизвала муцунката си всеки път, щом се сетела за гърненцето.

Прибрала се у дома чак вечерта.

— Върна ли се най-сетне? — рекла ѝ мишката. — Сигурно си прекарала деня много весело.

— Да, всичко мина много добре — отвърнала котката.

— А как кръстихте бебето? — попитала мишката.

— Върхолизко — рекла котката.

— Върхолизко? — извикала мишката. — Много странно и чудновато име... Среща ли се често във вашето семейство?

— Че какво му е на името! — отвърнала котката. — Да не е лошо от Гризанчо, както кръщавате вашите деца?

Не минало много време и на котката отново ѝ се приискало да си хапне масълце, затова рекла на мишката:

— Ти, мишленце, си остани вкъщи и се погрижи за домакинството, а аз ще ида пак на гости. Този път съм канена да кръщавам дъщерята на чичо — роди се с бяло пръстенче на вратлето и не мога да откажа.

Добрата мишка се съгласила, а котката се промъкнала зад градската стена и стигнала до черквата.

„Я да довърша аз смело започнатото дело“ — рекла си тя и лакомо изпразнила гърнето до половина.

Когато се прибрала у дома, мишката я попитала:

— Как кръстихте този път детето?

— Средичка — отвърнала котката.

— Средичка? Какво говориш? През живота си не съм чувала такава име. Обзалагам се, че го няма в именника.

На котката много скоро пак ѝ се дояло от вкусното лакомство.

— Бог обича троица и хубавите неща са по три — рекла тя на мишката. — Пак ще ставам кръстница. Този път детето е цялото черно, само лапите му са бели. Такова бебе се ражда веднъж на няколко години, така че няма как да не отида.

— Върхолизко! Средичка! — мърморела си мишката. — Такива странни имена, че чак не ги проумявам!

— Не мърдаш от къщи, вечно си с тази тъмносива вълнеста дрешка и с тази дълга плитка — рекла котката, и какви ли не бръмбари ти мътят главата. Така е, като не си показваш носа навън.

Докато котката я нямало, мишката почистила и подредила цялата къща, а през това време лакомата котка изяла гърнето до дъно.

„Сега вече мога да си отдъхна спокойно“ — рекла си тя и се прибрала, сита и доволна, чак през нощта у дома.

Мишката веднага я попитала за името, с което било кръстено третото дете.

— Сигурно и то няма да ти хареса — рекла котката. — Казва се Празнодънчо.

— Празнодънчо? — извикала мишката. — Това е най-странното от всички имена. Сигурна съм, че никога не съм го чувала.

Празнодънчо! Какво ли пък ще значи това?

Тя поклатила с недоумение глава, свила се на кълбо и си легнала да спи.

Оттук насетне никой вече не поканил котката за кръстница. А когато дошла зимата и навън не можело да се намери нищичко за ядене, мишката се сетила за гърненцето и рекла на котката:

— Хайде да си донесем гърнето, което скътахме за зимата, сега му е времето да си хапнем от него.

— Да, да — отвърнала котката.

Запътили се те към черквата, а когато стигнали, гърнето с маслото си стояло на мястото, но било празно.

— А-а-а — рекла мишката, — сега вече разбирам къде си ходила трите пъти и защо кръщаваше твоите племенници с тези чудновати имена. Най-напред си облизала връхчето, после си изяла маслото до средата, а накрая си изпразнила гърнето до дъно!

— Я да млъкваш! — извикала котката. — Една дума още и ще изям и теб.

— Като масълцето — изплъзнали се думите от устата на мишката.

Едва ги изрекла и котката скочила върху нея и на мига я глътнала цяла. Така приключили приятелството и любовта между котката и мишката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.